

El discurs de Gil Robles

(CONFERENCIA TELEFONICA
DEL NOSTRE REDACTOR A
MADRID)

La poca gent que en aquests dies de festa s'ocupa de política comenta el discurs pronunciat dissabte per Gil Robles, al qual discurs es concedeix gran importància. En té, en efecte, encara que no pel seu valor abstracte, sinó pel que li dona la situació parlamentària de l'orador, veritable líder de la majoria.

El discurs de Gil Robles va servir per a posar de manifest una vegada més les discrepàncies que separen avui les dues branques de les dretes espanyoles: la que ha adoptat la tàctica oportunista introduint-se en la República, i la que sosté la tàctica catastròfica i monàrquica.

Gil Robles, que gaudeix en aquests moments del privilegi de poder pronunciar discursos polítics, ha tractat en aquesta, com en altres d'anteriors, de justificar la seva política i de contenir els descontents del seu partit, demostrant-los els avantatges obtinguts per la seva tàctica governamental i animant-los per a l'obra que manca realitzar.

Hom observa l'evolució seguida per Gil Robles, que, fugint de les propagandes demagògiques i negatives, vol ara emprar un llenguatge d'home de govern, en la qual cosa revela condicions molt inferiors a les que va poder lluir com a agitador. Ja no tenen les seves paraules la gosadia i el to agressiu que tanta popularitat li van donar entre els emergents de l'Espanya feudal, que, en adonar-se com l'abandonen, intenta infondre ànim als que encara el segueixen.

Una altra vegada ha tornat a parlar de la pèrdua de la popularitat i dels diputats que sacrifiquen les actes futures al compliment del deure actual. Tracta després de preparar les seves hosts per al sacrifici, és a dir, per a la derrota. Estant-hi disposat i resignat a esperar-lo, poca importància té que faci projectes per a l'esdevenidor.

Important la declaració que fa Gil Robles sobre la necessitat de mantenir el bloc governamental.

Gran l'amenaça que es compliran inexorablement les sentències que es dictin, i d'interès polític la seva oposició dogmàtica a la dictadura i moral al feixisme i al socialisme estatal.

Però el més revelador del seu discurs, el que atrau més comentaris, i en realitat en mereix, és el que ha dit sobre l'exèrcit. És molt curiós que en parlar d'aquest problema no hagi repetit Gil Robles les diatribes que tant complaïen la gent de dreta, contra les reformes militars del senyor Azana ni hagi ofert el reintegrés dels militars jubilats, ni hagi insistit en cap d'aquests tòpics que acostumen a emprar els polítics espanyols en les seves gloses per a ajalagar l'exèrcit: per a fer un exèrcit de la pàtria, aliè a la política, Gil Robles sollicita el suport de tot el país, i la col·laboració de tots els partits, als quals per dues vegades va adreçar una crida en el seu discurs, a tots els partits sense excepció, encara que la gent es pregunta avui si la crida es dirigeix també als partits que estan perseguits actualment.

La darrera part del discurs ha estat també molt comentada. Es refereix a la pretensió de revisar la Constitució, però en la seva part orgànica: la Ceda serà intransigent en allò que és dogmàtic, article 26, sobre el laïcisme de l'Estat i article 48, laïcisme de l'ensenyament. No va parlar per a res dels articles relatius al règim de propietat. Els grans terratinents haurien preferit potser menys zel a defensar la religió i major cura a assegurar llurs latifundis;

però encara és aviat per a prendre posicions sobre el projecte revisionista que patrocina Acció Popular.

El propi discurs de Gil Robles va demostrar que la política marxa a grans velocitats, i que les dretes governamentals estan a la defensiva, i no és fàcil que recobrin el braç del qui tren la iniciativa i condueix a l'atac.

1.26/82
A.P.C.E.
SIG.: 1.26/